

Господинъ Пъзлевъ напрѣдва.

(Нѣколко страници изъ „Дѣтинъ и дѣла“).

— Чудно наистина! — Има хора, надъ които бди нѣкаква фея-благодѣтелка . . . Щастливци!

И Ганчо Недѣлковъ захвърли вѣстника, що четѣше, па бърже закрачи изъ тѣсната стаичка, като смучеше съ яростъ отдавна угасналата цигара.

Чудни дѣла Твои, Господи! — Какъвъ свѣтъ, какъвъ шаренъ свѣтъ — не можъ го разбра! Едни — свѣтанъ по пръзалка се лъзгатъ, всичко имъ върви, всичко имъ спори; други пъкъ — щото и да захвантъ, сѣ имъ се изпълзва изъ рѣцѣтъ, като съ гвоздей заковани — сѣ на едно мѣсто! На, вземи напр. нашъ бай Стаичо Пъзлевъ . . . Вжтрѣ въ двѣ три години и — ето го! Не е ли тъй?

Ганчо се спрѣ при кровати, па който лежеше приятелъ му, Добри Високовъ, и очакваше мнѣнието му по този важенъ житейски въпросъ. Ала Високовъ нито се помръднѣ и спокойно продължаваше да слѣди сивитѣ облачета, които съ особно искусство испращаше къмъ таваня, слѣдъ всѣко посмукване изъ дългото си камишево цигаре. Спокоенъ, доволенъ отъ себе и отъ всичко, съ веселъ и безгриженъ характеръ, Добри Високовъ съвсѣмъ не приличаше на Недѣлкова, чловѣкъ първозенъ, живъ, всѣкога недоволенъ отъ пѣщо, рѣчовитъ, готовъ да спори и философствува по цѣли дни и ноци за такива пѣща, които Високовъ рѣшаваше само съ едно посвиване на раменѣтъ си и винагишното му: „Е, че тъй си е“. . . А тия двѣ противоположни натури прѣкрасно се спогаждахъ. Тѣснитѣ имъ приятелски връзки, закрѣсени прѣзъ дълговрѣменно съжителство, очудвахъ всички, които познавахъ по-отблизу тия два противни единъ на другъ характери. И наистина, нашитѣ приятели си живѣехъ въ пълно съгласие, основано върху взаимни отстъпки. Често пкти Ганчовитѣ нерви доварвахъ по нѣкое тъмно облаче, ала спокойний Високовъ всѣкога пускаше своето: „Ехъ, че тъй си е“. . . и